

Ridolyckan...

Det är med en sorgsen och obehaglig känsla jag går och lägger mig i kväll. Riktigt ledsen och bedrövad känner jag mig. Och är!

Jag blir så fruktansvärt illa berörd av den tjej som skadade sig under Leias ridlektion förra måndagen. Det är alltid två parallella grupper samtidigt i manegen, på var sin ända. Tre ryttare i ena gruppen och fyra i andra, fyra i Leias grupp. Denna lektionen var det inte Leias grupp som hade volten närmast läktaren, utan den andra gruppen. Och allt var som vanligt. Jag satt på läkterna på en stol och kollade på. Såg inte Leias grupp så bra eftersom de var så långt borta så jag kollade mest på de andra tre eleverna. Det var alltså en helt vanlig lektion. Eleverna skrittade, travade och galopperade. Och när det gått cirka halva tiden, flyger en av de tre eleverna i Leias parallellgrupp av. Alltså riktas all uppmärksamhet mot denna kille just då.

Men denna avåkning gjorde att en av de andra två hästarna antingen blev skrämmd eller ville busa, för han tog ett litet extra skutt inåt mitten. Tjejen som satt på passerade precis mig då. Jag var en meter ifrån och hade hela mitt uppmärksamhet på henne. Hon var dock inte alls beredd på detta extra skutt, utan föll handlöst av hästen. Utan att värja sig landade hon på huvudet/nacken. Jag har aldrig sett något liknande! Och det högg till i mitt bröst. Jag kände hur tårarna brände under ögonlocken. Det såg verkligen förfärligt ut. Som att nacken gick av.

Hon blev liggande på marken men det dröjde inte längre förrän en barnläkare var på plats. Han bor granne med stallet och var precis utanför. Ambulans tillkallades omedelbart men dröjde desto länge innan den kom. Minst en halv timma, om inte längre. Det var kolsvart ute och det regnade. Resten av eleverna gick nedåt stallet, kvar låg tjejen och folk runt omkring som lugnade henne. Hon var hela tiden vid medvetandet. De hade lagt en filt över henne. Och hon kunde röra armar och händer.

Leia frågade vad som hänt. Hon var inte skärrad men undrade varför tjejen låg kvar. Jag berättade att hon skadat sig och skulle få åka till sjukhuset med ambulans. Leia ställde massor av frågor och jag gjorde så gott jag kunde för att svara. På vägen hem mötte vi ambulansen och jag grät tyst, utan att visa Leia. Allt kände så märkligt och överkligt.

Så var det måndag igen. Dags att åka tillbaka. Jag har tänkt på tjejen hela veckan. Och givetvis frågar jag ridläraren det första jag gjorde hur det gick för tjejen.

Och jag möttes av det värsta tänkbara svaret! Tjejen är totalförklarad och blir bara sämre och sämre. Från att kunna röra armar och händer och vara vid medvetandet kan hon inte ens andas själv längre. Hon ligger i respirator nedsövd. Ryggen är helt av och levern är ut funktion. Den förstördes av säkerhetsvästen som på något sätt tryckte sönder den, men den förhållandevis skarpa kanten. Det är oklart om hon kommer att klara sig. Mer detaljer vet jag inte.

Det är så förfärligt! Så orättvist! Och så ofattbart!

Jag har ridit och varit hästaktiv i nästan hela mitt liv, men aldrig upplevt en sådan tragedi på nära håll förut. Och det är precis som med min bilolycka, jag blir precis lika chockad denna gången, **om hur snabbt livet kan förändras**. Ena sekunden är allt som vanligt och nästa, utan att det ens är dramatiskt, har hela livet förändrats.

Och förra måndagen när hon låg där, kändes det som att ingen riktigt fattade allvaret i situationen, eller ville tro det värsta, för det var som att alla väntade på att tjejen skulle sätta sig upp och sedan ställa sig upp, när hon låg där. Men hon gjorde aldrig det. Och kommer aldrig mer att göra det.

Någonsin.

Och det känns i hjärtat.

Mina tankar går till tjejen, hennes familj och nära och kära.

Och jag vill skicka med er en liten uppmaning, ta hand om er där ute, ta hand om era nära och kära, och lev idag, nu, för morgondagen vet vi absolut inget om!